

הינה רודוס

לעמידה על המקח, יתפרק הליכוד הלאומי.

הוא יתפוצץ ביום גדול. אילו נאומים של בגין? אילו הכרזות של משה דיין (אם יחשוב שזה פופולרי, כמוכן).

גולדה היא, קודם כל זמנל לכל, גננת. היא רוצה שבכיתה שלה יהיה שקט. שכל הילדים יישבו ביחד, וישירו בצוותא "עוגה, עוגה, עוגה".

לכן אינה מעוניינת בהידברות שתכריח אותה לפרסם סוף-סוף תובנית-שלום כל-שהי, ולפרק את הממשלה, ולהקים ממשלה מצומצמת בעלת תוכנית כלשהי.

★ ★ ★

א כל ישנו, כמוכן, נימוק יותר חיובי, יותר עמוק.

בעמדתם של גולדה וילדי ביתה תהיה יש סתירה פנימית ממאירה.

כלפי העולם אומרת גולדה: אנו מוכנים לשיחות-שלום. בלי שום תנאים מוקדמים. אפשר לדבר על הכל. אפילו על ירושלים. כלפי הציבור, כלפי הבוחרים, כלפי עצי מה, אומרת מפלגתה של גולדה: אין מה לדבר על ירושלים. אין מה לדבר על רמת-הגולן. אין מה לדבר על רצועת-עזה. אין מה לדבר על מיוזח-סיני ושארם-אל-שייך.

ככל המקומות האלה כבר מחלי קים זכויות, ומתקוטטות כבוצות לחץ של פרוטקציונרים, וביניהם

כי תותחים אלה יורים על הייזינו, וכל מעשה שיש בו קורטוב של סיכוי להשתיקם הוא קדוש.

★ ★ ★

ה אם את זה כל-כך קשה להבין? ב' ודאי שלא. אפילו מי שיש לו תפיסה מוגבלת יכול להבין זאת בנקל. אפילו גולדה. אם כן, מדוע היא נהגה אחרת?

מדוע נערמו אבא אבן, וכל אבני נייחצץ של משרדה-חוק, כמח' סום בדרך להתקדמות? יש אומרים: מפני שזה היה בעיצומה של שליחות גולדה.

יש אומרים: אילו האמינו האמריקאים לשר החוץ המצרי והשתכנעו כי השלום ק' רוב, לא היו נותנים לנו את הנשק והכסף שאנו זקוקים לו.

שטויות במוץ עגבניות. דווקא ישראל שוחרת-שלום, ישראל ש-

מסקנתם הנמחרת והיו רואים שאנו כנים בדיבורי-השלום שלנו. כך או כך — יכולנו רק להרוחץ. לא היה מה להפסיד.

★ ★ ★

א כל גולדה מאיר ויועציה נהגו אחרת. לגמרי אחרת.

ברגע שהשמיע שריה-חוק המצרי רי את הכרזתו, קפצו כנשוכי נחש.

"זהו טכסיס מצרי כדי לחבל בשליחות גולדה באמריקה!" הכריז דובר משרד-החוץ שלנו. וכל מכונית-התעמולה האדירה שלנו פצחה בזעקה נוראה: נבה! שפלו! שקרן! כאשר באה הכחשה מגומגמת מקאהיה, עטו עליה כל דוברי המימסד כעט על פגרי: הנה מה שאמרנו, חיה-היתה, הם לא התכחשו ברצינות!

וכאשר הכחיש דובר ממשלת מצרים את ההכחשה, וחזר לנוסח המקורי של שר-

סיפור ידוע מזה אלפי שנים. איש מרודוס בא לאתונה. הוא הרגין את הכל בשחצנותו. כל דבר באתונה נפל בעיניו מן המצוי ברודוס. לדבריו, ברודוס עשו הכל יותר טוב.

כשהגיעו הדברים לציפור הנפש — הספורט — התפאר האיש כי ברודוס קופצים יותר גבוה ויותר רחוק מאשר באתונה.

או פקעה סבלנותם של אנשי אתונה, והם הטיחו בפניו את הפסוק: "היק רודוס, היק סאלטה."

לאמור: כאן רודוס, כאן תקפין!

★ ★ ★

ב דמה כי בבית-הספר היסודי של מיל-חוקי לא למדו מעשייה זו. וגם לא בי שאר בתי-הספר בהם למדו קברניטי ישראל. ערב בואה של גולדה לארצות-הברית השמיע שריה-חוק המצרי הכרזה מופצצת: מצריים מוכנה להשתתף בשיחות "נוסח רודוס" לשם השגת הסדר מדיני עם ישי ראל, לפי החלטת מועצת-הביטני חוק.

(אותה החלטה אומרת, כידוע: הכרה ב' ריבונות ישראל, בעצמאותה ובשלמותה; שלום צודק ובריקימא; הפסקת הלוחמה והאימים; מעבר חופשי בנתיבי-המים; ו' עוד כהנה וכהנה דברים טובים שנראו פעם כחלום רחוק).

התשובה לאותה הכרזה כמעט נתבקשה מאליה: "היק רודוס, היק סאלטה."

כלומר: ת פ א ד ל. בוא לרודוס. מיידי.

אנחנו מוכנים לשיחות, בכל נוסח, בכל מקום. אנחנו מוכנים לכל הידברות לשם השגת השלום.

לנו לא חשוב איך נגיע להידברות, אלא מה תהיה תוצאת ההידברות. קפין, יא אחי, קפין.

★ ★ ★

א ידו הכרזנו זאת, מה היה קורה? אחיך השניים:

או שהיה מתגלה כי הכרזת שרי החוק המצרי היא רצינית, או ש' היה מתגלה שאינה רצינית.

במיקרה הראשון, היינו נמצאים עתה על דרך-המלך לשלום.

היינו נמצאים בעיצומה של הידברות. המצרים היו טוענים, מטעמי יוקרה, שאין זה משאומתן פנים-אל-פנים, כפי שדרשו הישראלים, אלא תורה על תקדים רודוס משנת 1949. אנתנו עדינו טוענים כי זהו בדיוק מה שרצינו, משאומתן גלוי וישיר ופנים-אל-פנים, כמו ברודוס בשנת 1949.

אבל זה לא השוב. השוב הוא שההידברות היתה מתקיימת.

יתכן כי היחה מסתיימת בהסכם של ממש, וייתכן שלא. מכל מקום, היינו מוכיחים שאנו מוכנים לשלום של ממש, והיינו מגלים את עמדתנו בכירור. במיקרה השני, היינו זוכים בניצחון תע-מולתי מכריע בעולם.

היינו מעמידים את המצרים בי מיבחן. העולם היה רואה שהמצריים הציעו הצעה סבירה, שישיר ראל קיבלה אותה, ושהמצרים עצי מם נסונו מהצעתם בבנישת-פנים.

כל אותם חוגים, ביניהם יידיים טובים של ישראל עבר, המתחילים עתה להא' מין כי ישראל אינה רוצה כלל בשלום, אלא בגוילת שטחים, היו מתחרטים על

ועידת רודוס 1949: המדיניות של "עוגה, עוגה, עוגה..."

כמה מראשי התנועה למען ארץ-ישראל השלמה, המקוויים להת' עשר שב.

בין המדיניות המוצהרת לבין המדיניות האמיתית, בין התורה כלפי פנים לבין התורה כלפי חוק, עומד ההתגלות כתהום פעורה, ברגע שתתחיל הידברות. לכן תוקפת חלחלה קרה את גולדה וחבריה ברגע שמישהו מע' זה אפשרות ממשית של הידברות.

★ ★ ★

ה אם כבר חלפה סכנת ההידברות? ה' אם חלפה סכנת השלום?

באמריקה נאלצה גולדה להצהיר, בחצי פה, שהיא מסכימה לשיחות בנוסח רודוס. אבל מייד העמידה תנאים שהיו מחסום בפני המצרים.

ככל זאת חזרו המצרים המנוזי לים על הכרזתם.

אבא אבן הכריז השבוע שאם המצרים רוצים בשיחות נוסח רודוס, הם צריכים לבקש זאת מאיתנו, באמצעות גונאר יארינג (שחזר בינתיים למוסקבה ונעלם מן האופק).

שיעמדו על ארבע, ויתחננו, ואז אולי נכבים.

אולי זה יספיק כדי להעליב את המצרים. הם הידיעו לפתע שהם בכלל נגד.

אולי אין זה מספיק, וגולדה תצטרך לח' שוב על טכסיס חריף יותר כדי להחניק את העניין באיבו. זכויותיים רועמים התותחיים.

אינה מדברת רק על שלום, אלא גם מוכי' חה במעשייה שהיא מוכנה לפעול למען ה' שלום — חזקא היא תזכה בנשק ובכסף. מי שמתנגד כיום לספק לנו מטוסים ו' טאנקים, עושה זאת מפני שהוא סבור שיש לרסן את תאונת-הסיפוח של ממשלתנו.

שריה-חוק המצרי לא יכול היה לחבל בשיחות גולדה. להיפך, הוא יכול היה להפוך אותה למא' רע בינלאומי היסטורי, לנקודת' מיפנה עולמי בדרך לשלום.

אם כן, מדוע החמיצה גולדה הזדמנות' זהב זו?

מ מ ה ה י א פ ח ד ה ?

★ ★ ★

א ין מנום מן המסקנה המתבקשת מ' אליה: פחד מההידברות עצמה.

הוא פחדה שבהידברות כזאת, לעיני העולם, יתגלה כי העמדה הרשמית של ממשלת הליכוד הלי' אומי רחוקה מאזרי-מאזר מעמדתה האמיתית.

עם פתיחת ההידברות, אחרי יום-יומיים של מעשים בלתי-מחייבים וחיוכים בפרוץ' דורים, יבוא הרגע בו יגיד היו"ר, איש האו"ם: "ובכן, רבותי, מה אתם מוכנים לתת תמורת השלום?"

אם יציע אז נציג ממשלתי-ישי' ראל הצעה כלשהי של החזרת' שטחים — אפילו בהצעה ראשונה

החוק, נטפלו דובריה של גולדה לכל נקר-דה ופסיק בהודעה, כדי להוכיח שבפעם שמתמע ממנה כי המצרים אינם רוצים, וכ' וכ'.

ובחזרה מאמריקה הודיעה גולי' דה בסופוק עמוק: למרות נסיונו של שריה-חוק המצרי לחבל בשלטי' חותה, היא הצליחה.

★ ★ ★

אתה עומד ומשתאה: מה הולך כאן? מהו הפחד הנוראי הזה בפני כל רמז של נכונות מצרית להי' דברות? האם השלום אויב כה איום, חיות-טרף כה מסוכנת, עך שיש לפתום כל חור בחומה, שמא יחדור דרכו?

ברור שקשה למצרים / קפין ישר למשא' ומתן ישיר וגלוי. ברור שכל צעד בכיוון זה יהיה בהיסוס, וכל הכרזת בכיוון זה תהיה מגומגמת, מוכחשת, נרמזת.

אם רוצים אנחנו למוע בעצם מ' לבוא לקראתנו, די להיפסס לרמזים ולהכ' חשות אלה, כדי להכשיל כל התקדמות. אבל אם רוצים אנחנו באמת בי הידברות, הדי אז תפקידנו הוא להקל עליהם לזוז לקראתנו, אטי אטי, עקב בצד אגודל, תוך הכחי' שות וגומגומים, וכל תגובה מצרי' דנו תהיה זחירה.

גם כשהתותחים רועמים בתעלה. דוקא כאשר התותחים רועמים בתעלה.